

STOJÍM NA OKRAJI preplneného námestia a pozorujem kata, ako podpaľuje hranice. Dvaja muži v tmavočervených pracovných plášťoch a ohorených kožených rukaviciach krúžia okolo úzkeho dreveného pódiu a horiace fakle držia vysoko nad hlavou. Štyri čarodejnice a traja čarodeji stoja navrchu každej hranice, prikovaní k stĺpom, s hromadou dreva naukladanou okolo nôh. Odhodlane pozerajú do davu.

Netuším, čím sa previnili. Neboli to moji zajatci. No napriek tomu viem, že sa od nich nedočkáme ospravedlnenia. Nebudeme svedkami žiadostí o milosť ani oľutovania činov na poslednú chvíľu. Dokonca ani v momente, keď sa popravcovia fackami dotknú hranice a plameň vyšľahnú vysoko k sivej oblohe, nevydajú ani hláska. Zostanú tvrdohlaví až do konca. Nebolo to vždy tak. Ale čím sú reformistické povstania silnejšie, tým sú reformisti vzdorovitejší.

Aj tak nezáleží na tom, čím sa previnili. Akú mágiu použili. Kúzla, duchovia, elixíry, čarovné bylinky: Všetko je zakázané. Kedysi sa tieto veci tolerovali, ľudia ich dokonca vyhľadávali. Čary vnímali ako niečo užitočné a prospešné. Ale to bolo dávno. Potom prišla skaza. Rozpútala ju mágia, ktorá nás takmer zničila. Dostali od nás varovanie, no nedali si povedať. A teraz stojíme tu, na špinavom námestí, pod sivou oblohou a nútime ich, aby prestali.

Napravo, asi šesť metrov odo mňa, stojí Caleb. Prižmúrenými očami hľadá do ohňa a vraští čelo. Podľa výrazu na tvári by mohol byť smutný, unudený alebo hrať v mysli piškvorky. Ťažko povedať. Dokonca ani ja neviem, nad čím premýšľa, a to ho poznám dlhšie než ktokoľvek iný.

Odíde, skôr než sa to zvrhne. Už počujem šomranie, dupot nôh a kde-tu zúfalý výkrik rodinných príslušníkov obeť. Ľudia dvíhajú palice a v dlaniach zvierajú kamene. Ruky držia napriahnuté z úcty k ženám a mužom na hranici. A vo chvíli, keď ich duše odídu, sa rozpúta vojna. Proti popravcom, proti strážcom lemujúcim ulice, proti všetkým vyznávačom spravodlivosti odohrávajúcej sa pred našimi očami. Ľudia sa mágie boja, to je pravda. No ešte väčšmi sa desia jej dôsledkov.

Napokon si to všimnem: ruka prejde po tmavých blond vlasoch a pomaly vkláza do vrečka.

Je čas.

Som v strede námestia, keď sa strhne mela. Zozadu do mňa niekto sotí. A vzápätí ešte raz. Strácam rovnováhu a narážam do chrbta muža stojaceho predou mnou.

„Dávaj pozor, ty, ty!“ Bičuje ma pohľadom, ktorý sa mu z tváre vytratí v okamihu, keď na mňa pozrie. „Prepáč, moja. Nevidel som ťa.“ Zastaví sa a zblízka si ma premeriava. „Namojdušu, si ešte len dieťa. Mala by si ísť domov. Toto nie je nič pre teba.“

Prikývnem a vytratím sa. V jednom má pravdu: Toto naozaj nie je nič pre mňa. A hlavne som už mala byť niekde inde.

Nasledujem Caleba širokou ulicou, cez Zábítky, bludisko úzkych bahnistých cestičiek lemovaných nízkymi radovými domami z tmavého dreva a so šikmými strechami, ktoré na ulicu pod nimi vrhajú nepretržitý tieň. Kľučkujeme pomedzi ne: Kravia ulička, Bažantia dvorana, Husia alej. Všetky ulice v tomto okolí majú vtipné pomenovania, pochádzajúce z čias, keď sa Hraničné námestie využívalo na spracovanie dobytky.

Dnes je známe pre iný typ porážky.

Ulice sú vyľudnené ako vždy, keď horia hranice. Tí, ktorí neprišli na námestie, sa zhromaždili pred Havraním zámkom, aby proti nim pro-

testovali, alebo v jednom z hostincov na Vášku, aby na nich zabudli. Dnes je obzvlášť trúfalé zatýkať. Vonku sú davy ľudí a my riskujeme, že nás niekto uvidí. Ak by sme šli po obyčajnej čarodejnici, pravdepodobne by si nás nikto nevšimol.

Ale toto nie je obyčajné zatknutie.

Caleb ma vtiahne do prázdneho vchodu. „Pripravená?“

„Samozrejme.“ Vystrúham úsmev.

Uškrnie sa. „Tak teda vytras ostrie.“

Siahnem pod plášť a vytiahnem svoj meč.

Caleb súhlasne prikývne. „Hliadka nás čaká na Bažantej. Len pre istotu. Marcus stojí na Husej a Linus pokrýva Kraviu.“ Odmlčí sa. „Bože môj, horšie ich už nemohli pomenovať.“

Potláčam smiech. „Nebudem potrebovať ich pomoc.“

„Ani o tom nepochybujem.“ Caleb šmátra vo vrecku a vyloví z neho jednu obyčajnú kovovú mincu. Prevracia ju medzi prstami a potom mi ju podrží pred nosom. „Dohodneme sa ako zvyčajne?“

Posmešne odfrknem. „To by sa ti páčilo. Päťkrát viac obetí, to je päťkrát väčšia odmena. A navyše sú to nekromanti. Takže je tam aspoň jedna mŕtvola, poriadne veľa krvi, hromada kostí... chcem minimálne jednu pravú zlatú mincu, ty lakomec.“

Caleb sa zasmaje. „S tebou je radosť zjednávať, Greyová. Dobre. Uzavrime to na dvoch zlatých a jednom pive. Platí?“

„Platí.“ Podávam mu ruku, ale namiesto aby ňou potriasol, pobožká ju. V žalúdku pocítim zvláštne jemné šteklenie a líca mi vzbĺknú. No on si to nevšíma. Vloží mincu späť do vrecka, vytiahne dýku, ktorá mu visí za opaskom, a obratne si ju povyhodí.

„Poďme. Nekromanti čakajú.“

Zakrádame sa pred priechodmi budov a pod nohami nám čľapoc bahno. Konečne prídeme k domu, ktorý hľadáme. Vyzerá rovnako ako ostatné: ošúchaná biela omietka s drevenými dverami natretými olúpanou červenou farbou. Rozdiel je len v tom, čo sa nachádza vnútri. Väčšinou zatýkam čarodejov, ktorí sú ešte živí, telesne hmotní. Ale

dnes nie. Žalúdok sa mi stiahne ako pred každým záťahom: sčasti je to vzrušenie, sčasti nervozita a strach.

„Ja ti dvere vykopnem, ale ty vojdeš prvá,“ vysvetľuje Caleb. „Je to tvoj záťah. Buď v strehu. Ani na sekundu nespúšťaj meč. A okamžite im prečítaj zatykač.“

„Ja viem.“ Netuším, prečo mi to opakuje. „Nerobím to prvýkrát.“

„Iste. Lenže teraz to nebude ako predtým. *Oni* nebudú ako tí predtým. Vojdeš dnu a vyjdeš von. Nič nevystrájaj. A už žiadne chyby, okej? Nemôžem ti stále kryť chrbát.“

Rozmýšľam nad všetkými chybami, ktorých som sa za posledný mesiac dopustila. Naháňala som po aleji čarodejnicu, ktorá mi takmer utiekla. Zasekla som sa v komíne, keď som hľadala tajnú skrýšu s knihami kúziel. Chcela som prichytiť čarodejov pri varení elixíru, ale nakoniec som našla iba párik starých mníchov, ktorí varili pivo. Je to len pár chýb. No ja chyby nerobím.

Alebo, lepšie povedané, predtým som ich nerobievala.

„Dobre teda.“ Zdvihnem meč a upotené dlane sklžnu po rukováti. Utriem si ich do plášťa. Caleb napriahne nohu a z celej sily kopne do dverí. Tie sa rozletia a ja vtrhnem dnu.

Vnútri je tých päť nekromantov, ktorých hľadám. Krčia sa pri ohni v strede miestnosti. Z obrovského kotla nad plameňmi stúpa ružový dym. Každý z nich má oblečené dlhé hnedé rúcho a nadmerné kapucne im zakrývajú tváre. Stonajú, šomrú, držia kosti – buď ramenné, alebo stehenné kosti veľmi malého človeka – a trasú nimi ako partička prekliatych mongolských šamanov. Ak by som nebola taká zhnusená, možno by som sa aj zasmiala.

Držiac pred sebou meč, krúžim okolo nich. „Hermes Trismegistus. Ostanes Persian. Olympiodorous Thebes...“

Zastávim a cítim sa ako idiot. Nekromanti si dávajú tie najabsurdnejšie mená. Stále sa snažia jeden druhého predstihnúť.

„Hej, vy piati,“ zakričím. „Z poverenia kráľa Malcoma, vládcu Anglicka, vás zatýkam za trestný čin bosoráctva.“

Pokračujú v šomraní a ani sa na mňa nepozrú. Hodím okom po Calebovi. Stojí pri dverách a ešte stále vyhadzuje dýku do vzduchu. Vyzerá takmer pobavený.

„Týmto vám nariaďujem ísť s nami do Kráľovskej väznice, kde počkáte na súd, o ktorom rozhodne inkvizítor, lord z Blackwellu, vojvoda z Norwichu. Ak vás odsúdi, budete buď popravení, alebo upálení, podľa láskavého výberu nášho kráľa a vaše pozemky a statky prejdú do jeho vlastníctva.“ Na chvíľu sa odmlčím, aby som sa nadýchla. „Tak vám Boh pomáha.“

Teraz by mali začať protestovať, neprestajne opakovať, že sú nevinní, a dožadovať sa dôkazov. Vždy to prebieha rovnako. Ešte nikdy som nezatýkala čarodejov, ktorí by mi povedali „Jasné, dopustili sme sa protiprávneho bosoráctva, čítali sme zakázané knihy a kupovali nelegálne bylinky, ale chvalabohu ste konečne tu a prišli ste nás spasiť!“ Namiesto toho kričia, „Prečo ste tu?“, „To nie ja!“ a „Niekde sa stala chyba!“ No ja chyby nerobím. Ak sa objavím na ich prahu, tak preto, lebo ma svojím konaním privolali.

Rovnako ako títo nekromanti.

Pokračujem. „Utorok dvadsiateho piateho októbra tisícpäťstopäťdesiatosem: Ostances Persian kúpil prilbicu modrú, známy jed, na trhu v Závadoch. Nedela trinásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Hermes Trismegistus dal vyrobiť Solomonovu pečať, talizman, ktorý sa používa na zvolávanie duchov na Hadriánovom vale za hranicami mesta. Piatok osemnásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Všetci piati boli zahliadnutí na Cintoríne všetkých svätých na Vešteckom vŕšku, ako vykopávajú mŕtve telo Pseudo-Democrita, rodeného Daniela Smitha, ďalšieho známeho nekromanta.“

Stále nič. Šomrú ďalej ako roj starých včiel. Odkiaľsem si a pokračujem, tentoraz ešte hlasnejšie.

„Podozriví vlastnia nasledujúce texty, ktoré sa nachádzajú v *Librorum Prohibitorum*, kráľovom zozname oficiálne zakázaných kníh: *Magister Sententiarum* Alberta Magnusa. *Nová kniha bežných zaklí-*

nadiel Thomasa Cranmera. *Príručka reformistického rytiera* od Desideriusa.

Teraz už určite zareagujú. Nič nedokáže čarodejov vytočiť viac než vedomie, že som bola u nich doma a našla veci na miestach, o ktorých si mysleli, že ich nikto nikdy nenájde: V malých vyhlbených dutinkách v podlahách. V kurníkoch. A v slamených matracoch. Čarodej nedokáže niečo schovať tak, aby som to ja nenašla.

Asi je zbytočné oboznamovať ich so všetkými zločinmi, ktorých sa dopustili, vzhľadom na to, že som ich pristihla pri tom najzávažnejšom z nich. Neviem, čo robiť. Nemôžem tu celý deň stáť a počúvať pohmkávanie týchto starých bláznov, no takisto ich nemôžem nechať dokončiť kúzlo. Nesmiem ani skočiť medzi nich a rozsekať ich na márne kúsky. Máme ich zatknúť, nikdy nie zabiť. Blackwellovo pravidlo. Ani jeden z nás sa ho neodváži porušiť. Napriek tomu zovriem rukoväť ešte silnejšie a pocítim neodolateľnú chuť začať sa okolo seba zaháňať. A vtom uvidím z ružového oparu v kotle vystupovať akýsi tvar.

Dvíha sa do vzduchu, kníše sa a vlní v neprítomnom vánku. Síce neviem, čo to je, táto vec, ktorú sa snažia oživiť – tipujem, že Pseudo-Democritus, rodený Daniel Smith, ktorého som ich videla exhumovať –, ale je to ohavné. Niečo medzi mŕtvolou a duchom, priehľadné a hnijúce zároveň, s machovitou kožou, vyklbenými údmi a obnaženými vnútornosťami. Dolieha od neho zvláštne bzučanie a zrazu si všimnem, že je pokrytý muchami.

„Elizabeth.“

Zaskočí ma Calebov hlas. Teraz už stojí pri mne, dýku drží pred sebou a hľadí na tú vec pred nami.

„Čo myslíš?“ pošepkám. „Je to duch?“

Potrasie hlavou. „Nemyslím si. Je to príliš, neviem...“

„Šťavnaté?“

Caleb sa zaškerí. „Fuj. Vieš, že by som bol radšej, keby si použila slovo *viskózne*. Ale áno. A na privolanie ducha by nebolo potrebných

päť čarodejov, takže to tipujem na akéhosi nemŕtveho, čo ja viem, ghoul? Ťažko povedať. Nevieľm to posúdiť, lebo ešte nemá konečný tvar.“

Prikývnem.

„Musíme ich zastaviť, skôr než to dokončia,“ pokračuje. „Vezmi si tých dvoch naľavo a ja sa postarám o zvyšných troch.“

„Ani náhodou.“ Otočím sa tvárou k nemu. „Toto je môj záťah. Vezmem si všetkých piatich. Tak znela dohoda. Môžeš sa postarať o tú viskóznu vec v kotle.“

„Nie. Nemôžeš ísť proti všetkým piatim naraz.“

„Prihoď tri zlatky a ukážem ti, že môžem.“

„Elizabeth.“

„*Neelizabethkuj* na mňa.“

„Elizabeth!“ Caleb ma schmatne za plecía a otočí ma čelom vzad. Nekromanti prestali šomrať a v miestnosti nastalo ticho. Zízajú naším smerom. Namiesto kostí držia v rukách zakrivené nože a mieria nimi na nás.

Vymaním sa z Calebovho zovretia a vykročím s mečom vysoko nad hlavou.

„Čo tu robíš?“ pýta sa jeden z nich.

„Prišla som vás zatknúť.“

„Na základe akých obvinení?“

Podráždene zafučím. Je na omyle, ak si myslí, že mu opäť prečítam tie siahodlhé litánie o jeho zatknutí.

„Z hentej veci.“ Ukážem mečom na neforemné zjavenie. „Z tej vás obviňujem.“

„*Veci?*“ vyšteknú jeden z nich zlostným hlasom. „To nie je *vec*. To je ghoul.“

„Vidíš? Hovoril som to,“ pošepká Caleb, ktorý stojí za mnou. Nevšímam si ho.

„A je to zároveň posledná *vec*, ktorú uvidíš, predtým ako zomrieš,“ dodáva iný nekromant.

„Tak na to sa rada pozriem,“ odvrknem a načiahnem sa za opaskom. Len na sekundu skloním zrak, aby som z neho odňala putá, ale vtom jeden z nekromantov po mne hodí nôž.

„Pozor!“ zakričí Caleb.

Ale už je neskoro. Nôž sa mi tlmeným nárazom zabodne do hrude, tesne nad srdcom.